

Torben lyttede. Havde han hørt rigtigt?

Han beholdt hendes Haand og saae prøvende paa hende.

„Er jeg virkelig slet ikke til Besvær? Jeg mener ... De har dog vist allerede saa mange Venner her. Maa jeg have Lov til at komme og gaa ligesom i gamle Dage?“

„Ja — naturligvis!“ sagde hun men søgte dog nu at trække Haanden til sig. „Saa kommer De altsaa imorgen.“

Han havde set hende rødme dybt i Maaneskinnet. Men for sin egen Skyld vovede han alligevel ikke at spørge om mere. Hans Tanker var bleven løbske. Af Frygt for at miste Selvbesindelsen nøjedes han med at bøje sig ned over hendes Haand og kysse den ærbødigt.

„Tak,“ sagde han.

Med blottet Hoved holdt han derpaa Gitterlaagen aaben for hende, mens hun gik ind. Og uden selv at vide af det blev han staaende med Hatten i Haanden, saalænge Lyden af hendes Skridt endnu kunde høres paa den gruslagte Havegang ...

Inde i Stuen havde Fru Bertha tændt Lampen og sad allerede med en Avis. Hun saae ikke op, da Jytte kom ind, men lod, som om hun var optaget af Læsningen.

Jytte var hende taknemlig for denne Forstillelse. Hun havde godt mærket, at Moderen var lidt skuffet af Dihmer; derfor var hun bange for, at hun skulde give sig til at tale om ham.

„Jeg tror, jeg gaar i Seng med det samme,“ sagde hun og lukkede sit Klaver.